

DE ADORATIONE CRUCIS.

M O N I T U M .

CUM Adoratio Crucis Cultus sit longe aliis ab eo, qui adhibetur Sanctis, eorum Imaginibus, & Reliquis, rursum secundum consilii nostri ordinem longe dia ratione, & profus singulari pertrahari; tamquam signum, quod alias distinxit Ethnicae superstitionem a Religione Christiana, & bideria quoque die veram Ecclesiam distinguat ab hereticorum catibus, qui per deplorabilem, oblinuatamque pertinaciam Cultum hunc respicunt tamquam Idolatria professionem. Catholica autem Ecclesia maneat Crucem, in qua Filius Dei spiritum emisit, inter Mysteria, que veneratur, & colit, cum sit unus ex precipiis fidei sue objectis. Fulget Crucis Mysterium.

Explicabit deinceps Cultus hujus natura, & quomodo Ecclesia illum intelligat, & exercet. Sufficit modo dicere siquum esse Christiani, quod in singula fere momenta imprimi in fronte: & ut Sanctus Augustinus loquitur, quod in fronte omnium Temporum, omniumque emitat atarum, ubi incurante instauratur Sacrificium, quod in Cruci peractum est. Non potuit igitur connotare per proximam magis authenticam, & manifestam, quo in honore habeat Crucem Salvatoris, quam per festos dies quos celebrat Inventionis ejusdem in Calvario, eiusque Exaltationis postquam de Perdite allata sunt, & potissimum per Ceremoniam, quam servat tempore Passionis, iuvantibus fideles, ut ad illam adorandum conveniant. Ecce lignum Crucis, venite Adoremus; ac tandem illam publice proponens adoracionis omnium Fidelium, qui religiose illam adoratores procumbunt.

Qua in re, animadverte, queso quomodo jam hoc argumentum in Predicatorum Bibliotheca pertrahaverim, Tomo primo Mysteriorum, & quoniam agerim semper usui suum repetitionibus, non possumus tamen hoc in argomento me continere; sed hoc nobis circa finit, ut insinet coram vobis in exteriori hujus adoracionis praxi, & excitaremus Christianos ad respondendum actibus suis signo, quod gerunt, & professioni, qua se discipulos Crucis esse gloriarentur.

DE CRUCIS ADORATIONE,

De Signis
Credit.

Signum Crucis vetus est consuetudo ab antiquis Primis Ecclesiis Fidelibus involuta, qui omnes actiones suas inchoabant in fronte Signum hoc efformantes, et modo quo ad hanc quoque diem facimus. Hoc docet Terullianus, qui narrat illos non solum hoc efformare signum, cum aliquem piceatis, & Religionis actum inciperent, verum etiam cum vulgaribus quoque vita operam darent, cum mane & fatio surgerent, sese induerent, mens accumberent, egredientes domo negotis suis vacaturi, & operam daturi humilioribus etiam officiis, quae hic Auctor recenset, quin timeat inde suum sermonem sordeferre: quem tamen Soggetto Majestatis hodie non patitur, Sanctus Hieronymus Magnus ille Doctor Ecclesie scribens ad Eustochium, nequamquam duxit indignum nos Directoris Ministerio ad partculares illius actiones descendere, & modum gloriosi Signi hujus effendi. Alii Patres antiqui, veluti Sanctus Chrysostomus plures afferunt Sancta hujus, veritatis praeceos causas, videlicet 1. ad ejiciendos damones, qui Gracem horrent per quam vieti fuerint. 2. Ad implorandum Celi sustinendum in actionibus, quas aggreditur pro Dei gloria, atque ut ille suum fidem largiretur benedictionem, quae huic Signo quodammodo erat adnexa. 3. Ad inflaurandum memoriam duorum precipuum Religionis Nostrae Mysteriorum, quae sunt tres divine Auguistinum Trinitatis Personae, quae per hoc Signum exprimitur: & Verbi Incarnationis fructum mortis ipsius representantur. 4. Ecclesia, ut Sanctam Iulianam proxim probaret, & Dei benedictionem attraheret, ut sequitur: Triplex tamen esse genus adoracionis, sicut explicamus, & illud quod hyperdua vocatum, applicari posse cuit, & adorationis Crucis quae habuta fuit Sanguine Redemptoris, & in qua spiritum fudit: quoniam peculiarem habuit rationem cum salvatore, ac instrumentum fuit, quo Mundum redemit.

Hoc in sensu intelligendum est cultus adoracionis Crucis debitus, cultus, qui referunt ad Filium Dei, qui ex illa pendit, qui tamem credamus, sine hac periculis causa, lignum quod haecenstis infame fuerat, & medietum, ullam ex semet virtutem habere. Scio non esse Theologos, quos Ecclesia neque damnat, neque improbat, qui alteri explicant hanc adoracionem, quoddam sibi fingentes compotum ex Iesu Christo in Cruci obsecante, & ex hac Cruci eadem, & docent in consideratione hac deberi verum adoracionis cultum, qui simul incidit in utrumque. Verum cum Iesu Christi modo a Cruci separatus sit, & Crux consideretur sub eis relatione, quan habuit cum hoc Homine Deo; idem adoracionis cultus reddi potest clavis, qui suffixerunt Filium Dei Crucis, Corona Spinae, & Sancte Sindoni, quae sacram illud Corpus pot obitum involutum fuit: sed semper oportet hoc fieri in sensu, in quo ab Ecclesia intelligitur de culto facitis rebus debito, licet inanimes sint, cui tributum nomen hyperdua, ex Bellarmi Cardinis tenet: ut distinguatur ab alio minori cultu, qui praefatur Crucibus aliis, qui non sunt nisi imagines, ac representationes primae illius quae est Rationis nostra instrumentum. Ex Theologo.

Venerum Christianorum pietas, & confusa Ecclesia Catholicorum confutando non probavit solum, verum etiam veritabilis Signum Crucis proper causas, que sequuntur: 1. ut nos excitare ad ultimam gratitudinem incomparabilis beneficium Redemptionis nostra, quam Mundi Salvator adimplivit in Cruci. 2. ut nos animaret ad spem nostram gloriam, & confidiamus in Cruci Salvatoris collaudam ad Sancti Pauli exemplum: 3. ut ionueret per hoc Signum Christianis Fidelibus peculiaris, illis distinctos esse ab Etanicis, & Iudeis, cum quibus nihil habere volent communem, palam profientes le Crucis esse Discipulos, & fibi glorietur vertentes, quod ad Deum Crucifixum pertinent. 4. ut per hoc Signum, tamquam symbolum excitarentur ad patientiam, & ad sustinendas Cruces, & persecutions, quas permittit Deus ad probandum illorum virtutem, atque in suo fervitatem fidelitatem. 5. ut ad nosmet tuendos armis uteremur contra salutis nostrae inimicos, qui nos tot modis adoriantur: In hoc Signo vincere secundum illud primi Christiani Imperatoris Hieroglyphicum. Ex Theologo.

Crux adeo abominabilis, & abominabile, qualis fuerat Crux, usque ad Mortem illius, factam fuisse notam dignitatis, & honoris, ita ut sit etiam ornamentum coronarum Imperatorum, & Reges cit post gemitum, & veros Salvatores Discipulos in ea non gloriantur tantum suam, sed suavitatem nascificantur & cum latitia amplectantur. Sanctus Andreas ubi primum enim illam profexit, cui suffigendus erat: Salve, exclamavit, o preceptio Crucis, cui Domini mei Corpus admirabilem pulchri-

De Adoratione Crucis.

strumentis, quibus uti valeamus dimonem superatur: nihil tam reformidantem quam Crucis Signum, cum quo victus, superatusque fuit, & quo Dominus Noster mortiens in Cruci ex fauibus eius excerpit homines, quos in sua ditione tenebat. Certum est autem, Signum hoc eximiam esse orationem ad impetrandam a Deo opem, atque praesidium; qui enim hoc faciunt, perinde faciunt, ac si dicentes: Dominus meus, ac Deus meus, te depreamur per Sanctissimam Trinitatis Majestatem, per Jesu Christi Incarnationem, per Mortem, & Passionem suam, & per gratiam omnes quas ab illo recepimus, ut tibi placet nobis opem ferre hac in re: quam aggressari sumus, vel in hoc periculo &c. Crucis usus antiquissimus est in Ecclesia secundum illa Magni Tertulliani verba: ambulantes, & ingrediens, egressientes, nonne indutus, in cubulum intrantes, mens accumbentes, cubitum eantes, denique singulas actiones nostra inchoantes, dehinc in fronte Signum Crucis describere. Si ex vobis queratur praecipuis hujus origo, & principium, responde: Hunc consuetudinem nobis Traditione commendavit, ratio confirmavit, fides exercuit. Hoc Signum uti debemus in actionem Altarum principio, ut omnia faciamus in nomine Domini secundum Apostoli consilium, & ut felicem exitum obtineamus in negotiis omnibus per merita ejusdem Salvatoris nostri Crucifixi. Hoc utimur ante Orationem, ut Oratio per Crucem sit memoria: Sapientiae uitum etiam in Sacramentorum administratione, & in Sancto Missa Sacrificio, ut intelligamus Sacramenta, & Sacrificium suum habere virtutem, & efficientiam a Morte, & Passione Domini nostri Crucifixi. Idem.

Aliquanto post Iconoclastarum excidium nefcio quis Petrus de Bruis inter ceteros errores, quos in Provincia, praecipue heptachoriorum impetratis de locis publicis.

Optimum, ac omni laude dignum est in medio platearum, vel jn quadrivis, compitique planarie Crucis, ut ibique meminimus Mysteriorum, qui in Cruci peracti sunt, quasi Crucis imago dicere nobis: O nos omnes, qui transfixi per vitam, attendite, & videte, si est dolor sciat datur mors! ut ubique fragmites demonis potentiam per praefationem Crucis; perinde ac Cruci attollentes diceremus: Ecce Crucem Domini, fugite parter adversa: vici. Leo de tribu Juda. Hac eadem ex caule obicit oculus agrotantis in agone ponti Crucifixus, qui vetustissima est Ecclesia consuetudo, quemadmodum videat illud apud S. Augustinum; unde sequitur ad fructum percipiendum, quem a Crucis Signo speramus, hoc faciendo sit magna cum fide, ac fiducia in Dei Misericordia, & meritis Domini nostri potissimum ad hocce Infernum in antecellum, vivens adhuc, conjectura confitentes bona, quae nobis per Crucem comparavimus. Idem.

Ex paucis Verbis Elogium Signi Crucis a sanctis Patribus concinnatum; sanctus Cypricus illud vocat Signum Sacramenti, Signum Salutis nostrae, communis nostra libertatis, mansuetitudinis, & humilitatis Iesu Christi. Sanctus Epiphanius illud nostra Salutis effigiem vocat, Sanctus Augustinus lapidem pretiosum insertum in diademate. Sanctus Ephrem iustitiam Christianorum armaturam. Denique sanctus Cyrillus, ut ceteros omitat, nominat illud iniuriorum terrorum, gaudium fidelium, demonum formidinem, Signum regale. Principi vero effectus Signi Crucis tres numerantur, quorum primus est, evitare omnes damnationem conatus, omnemque inferorum potentiam; quod palam innoecit ex fandorum Patrum scriptis, & exemplis, quae sequuntur. Sanctus Ephrem testatur ad Signi Crucis numerisque omnibus abolitum victoriam, pagans utique Apocalypsi, non tam preibus, a Moyse in ea corporis positura factis, quemadmodum sanctus Cypricus, & sanctus Justinus Martyr loquuntur, quam Signum Crucis, & illius Nomine, qui Graci erat pro hominum salute suffundens.

Non immabor loquens de littera Thau, de qua fermo in Propheta Ezechiele cap. 9. cum confit ex testimonio, & iunctorum Patrum expositione, litteram hanc eo modo, quo pingitur, Crucis figuram referre.

Capite 7. Apocalypsis Angelos tenens Signum Dei visitant clamat ad quatuor Angelos, quibus imperaverat, ut terra, marique nocerent: Nolite nocere terra, & mari, neque arboribus, quoniamque Signum Servus Dei nostri in frontibus eorum, (Apocal. 7.) quod Signum est Crucis.

Signum Crucis est Christiana ceremonia Passionem Domini nostri representans per expressionem figura Crucis familiam simili photi manuum. Signum autem Crucis nota est, quae Milites Iesu Christi fecerunt ab iniunctis Ecclesiis, videlicet ab Etanicis, Iudeis, Turcis, & Harenciis hujus temporis, qui Signum hoc perhorrefacti. Hoc Signum nobis representat Mystera Sancte Trinitatis, Incarnationis, Mortis, & Passionis Domini nostri Iesu Christi: cum enim dicimus in nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti, testamur uestrum esse Deum; & tres haec Personas unam, eademque habere divinitatem. Secundo loco nobis representat Mystera Incarnationis: etenim cum manus primam capit, mox vero peccati admovet, hoc docet Dei Filium decessisse de Celo, & carnem humanam tumpifile in utero Virginis per Virtutem Spiritus sancti. Denique Signum hoc nos docet Mystera Mortis, & Passionis Iesu Christi; nobis enim exhibet Crucis

figura crucis, quae signum crucis, & superandas intermitias.

Effectus alter Signi Crucis est praesens esse remedium, & salutaris medicina contra omnia vita hujus mala. Sanctus Augustinus libro 22. de Civitate Dei, narrat quandam mulierem, cui nomen Innocentia, cum incurabili ulcere, & cancro laboraret, Signo Crucis curatam fuisse a feminis recens Sacro ablata Baptismo. Sanctus Paulinus affirmat quendam Signi Crucis virtute a sancto Martino fuisse curatum, & Gregorius Turonensis de eodem sancto scribit, cum ad agrum accederet, huic praecepisse, ut feme Signo Crucis signaret, quo facto, ille statim convulsi. Picta sunt historiarum monumenta miraculosis curationibus, quae Signi Crucis virtute accidenterunt. Graci oculorum acionem receptarunt, Muti, Claudi, Paralytici valetudini redditu crucis.

Hourly Bibl. Conc. Thol. de Myster. Tom. V.

Qui fit Situm crucis ex scriptis.

De Adoranda
imperandam. Hanc impetravit, & modo liberari fumus per virtutem huius Sanguinis ab originis nostra maledicto. Qui jam supplicio damni eramus, & inimici, evadimus Filii Dei, & Regni, Glorieque ejus heredes. Aperit nos hic Janus, que jam in aeternum clausa videbitur. Flevit illa omnes indignatione sensus Dei contra nos irritati, eumque cogit, ut conlensus praestare paci, qui tanta cum difficultate Calum inter ac terram erat factienda. Hec prima est Crucis Victoria, & prima, quam habeamus erga Iesum Crucifixum, obligatio. Nomine ingens est? Non admirabilis? Verus haec Panegyricus.

Altera Crucis Victoria ea est, quam de dæmoniis reportavit. Rebelles isti Spiritus, qui per summum nequitiam affirmaverant mitterimus confusiois, scelerisque statum in Dei Omnipotens Monarchia, cum homines viciissent peccato, tamquam bellum iure, adeo absolutum sibi vindicavent in illos imperium, tantamque violentiam, & crudelitatem exercerant, ut nihil esset calamitosius eo statu, ne quem universum terrarum orbem redegerant. Teuebat illi mentes omnes monstrofus erroribus, tamquam carenis obstrictas, & voluntates captivas libidinosis, turpibusque cupiditatibus, ut Apostolus loquitur. Cum Autem iustitia Dei illis tradidisset creaturas omnes, que proper homines factæ fuerant; ipsi abutebant bonis fervor sanguinum ad illorum excidium, & tā abusi potestate, quam obtinebant in omnia elementa, excitantes in illis gravissimam, & inaudita mala, que ad eorum arbitrium cesabant, fellerunt homines fictis prodigiis, atque mendacibus oraculis, formidinem cui injicias, & fū, nominibus Deorum variolorum, populorum omnium thura, & obsequia cōplantes. Item.

Crux omnia dissipavit phantasmata divinitatis, qua tanto
zelo ab Ethniciis adorabantur: Amovit horribiles tenebras
impeditas, que universa terra incumbebant, fanthus
Charybdom inquit, effectique, ut in vivum vere Reli-
gionis lumen, & magnum hanc Sanctarum Veritatis lu-
tem, in qua vivimus, converterentur. Hec populis ostendit,
Deos, qui a Majoribus suis adorabantur, & qui ab
illis putabantur Auctores divitiarum, & gloriae, condito-
res, & patroni imperii fui, Martes, Mercurios, Poena-
tes, Deofovi fuos tutelares, non aliud esse, quam Postca-
rum commenta, vel Damones in Inferno tracitos, vel
homines post mortem miserios, qui dum viventer, omni
feelere fuerant coquuntur. Videat Romanum Imperium de-
**testari hocce Deos, quos sibi subiecte parvantes ter-
raram nationes exverte Delubra, & Aras, quas Pompeji,
Scipiones, Gafarefque fui adfaverant, & manubris orbis
universi locupletaverant; & has omnes mutationes efficeret,
ut Deum Crucifixum adorarent; hoc est prodigium prodi-
giorum omnium: maximum; hac victria est cumulati-
ma, qui singi posuit, Dei Veritatis, Iustitiae, Potestatis,
*Tidem.***

Crus Domini, et omnes cupiditates exercit. Ubi Crux appareat cœpít in mundo, quidquid illuc erat, ut quidam inquit Apostolus, non erat nisi concupiscentia carnis, concupiscentia oculorum, & superbiae vite; vel potius, ut apertius dicamus, impunitas, avaritia, ambitio, ceteraque pestes ex venenatis his partibus innanantes, taliter spiritus omnes infestarent, ut tandem poterit, quod olim dixerat Rex Propheta: *Corrupti sunt, & abominationes facti sunt in nra eft qui facta bona, non eft usque ad unum.* (Psal. 13.) Victoria admirabilis! Miraculum ineffabile! Prodit Crux, & via evanescunt, cupiditates evanescunt: natura studia corrupta edomantur, terra universa felici subversione per Gracis victoriam convertuntur. Terra, fandus Chrysostomus inquit, per Crucem in Paradisiun mutatur, cum ante propter felera in Infernum matata fuist. Illico statim vi-sus est infinitus Christianorum numerus, qui pedibus suis calcant omnes terræ divitias, & magnalia, ut suam post Jesum Christum balsam Crucem. Videntar Martyrum turba, qui neglegit Imperii Romani spibus ad mortem tamquam ad triumphum festinare, Dei Crucifici exemplo animati. Videntur severissimæ hæc placia odio habendi se ipsum, perdendi animam suam, abremuntandi rebus omnibus, ut Jesum Christum legamus, perfusa, acceptata, & probata ab infinito perfonorum multitudine, qua relictis omnibus seceilentur in horrentes solitudines, unum habituare Deum testem actionum suarum, *Vergiu* in Panegyrik.

Insigne prodigium est, ianuari gloriam, & honores praefitos Mysterio Crucis in omnibus mundi partibus post Ecclesia Christiana infinitiorem. Sanctus Cyriloytanius amaverit, a Domino illam semper vocari gloriam suam. Summus enim hic vir, cum Iesus Christus huc dicit Verba Patri fuit *Pater clarissima filium tuum*, illa intelligit de gloria Crucis: & cum sanctus Joannes dicit, *Spiritus sanctum nondum fuisse duram, quia Iesus Christus nondum erat glorificatus*; hoc est secundum Patris hunc Senteentiam, quia Calum nondum eam terra reconciliatur fuerat per matutum Dei, & hominum amorem, cajus principium est *Spiritus sanctus*; quia miraculum hoc Crucis reservatur; quod est tamen Senteentia sancti Cyrilli Episcopi Jerolymitanii, in eadem Verba, *Vetus in Parvitate*.

gentium in oculis nostris resplendet, ad inflammantia corda nostra contra inimicos, & nos excitando ad effundendum Sanguinem, si opus fuerit, pro illius servitu, & ad mortem milles obediendam potius, quam defensus Sacramento, quod emimus in spirituali militia facti milites Crucis quemadmodum ait quidam ex antiquissimis Patribus, neque enim esse debemus inutiles, & otiosi Spectatores victoriarum, ac triumphorum illius. Non solum debemus infinitas gratiarum actiones Auctori insignium harum victoriarum, & altissima obsequia, ardentemque zelum Sancta Religioni nostra, qui per tot praeclara miracula instituta, & conservata est; quandoquidem Crux non delevit toto inimicis, nisi ut nobis pacem, aternumque regnum compararet; omnes in hoc ipsum consilium conferre debemus; tenet enim omnes illis obtemperare pro viribus, contra inimicos edem, adimplentes ea, qua defant Passioni Domini nostri Iesu Christi, nosmet passionibus illius conformantes. Ope illius incantere pralizi debemus contra demones, errores, & vita, & per ejusdem victorias facile poplum superare. Opus est praefirmari, ut nolnet pro illa flagrante profanari, contra concupiscentiam nostram, & pravos mores, qui quotidie adiuntur illi victoriam exculpare de manibus, & nos praeliorum illius fructu privare. Passiones, & dolores Crucis inimici sunt deliciarum, & voluptatum nostrarum; nuditas ejus, atque paupertas inimica sunt luxus nostri, infarumque sumptuum; ejusque opprobria, & ignominiae vanitatis nostra adverterantur. Haec nostra potentatis est, sed multo magis officii, praeferre Crucem inimicis gloria ipsius, & qui nostra salutis sunt multo magis inimici. Ceterum ergo, Auditores, pro causa adeo legitima, ac tanti momenti cum viribus Crucis; & quoniam Caput nostrum ingredimur et in gloriam suam, postquam vixit per Crucem; si fortiter, ac perseveranter sub hoc gloriolo veluti praefatu fuimus, in Calum ibimus: cum eodem, in Calum, ibi in omnem extermitatem triumphantib; & regnatur. *Verus in Panegyrici.*

Terullianus temporibus Apostolorum proximus; in finibus grecis, ait, & singula fere momenta, five domo exentes, seu domum redeentes, five nosmet induentes, si *Parvum* *Crucis* facientes, nosmet *Signum Crucis* figure debemus. Sanctus Hieronymus dicit, claudite ostium cordis vestri, & saepe manite frontem vestrum *Signum Crucis*. Sanctus Basilius eisdem facili, verba faciens de quadam Martyre ait. Cum Iesu Christi miles hinc dixisset, manit se *Signum Crucis*, & animo firmo, & contanti facie, non mutato oris coloro alacriter ad supplicium pretefacta est: Idque alibi tellatur hanc conseruandam efficiendi *Signum Crucis*, ait, valgatissimum, ac publicam apud Christianos: sanctus Augustinus ait, *Signum Crucis cognitum est universo, & in fronte applicati*. Hoc adhibetur in Baptismo, in Confirmatione, & in Missa Sacrificio. Hi Patres sunt antiquitate illa Venerabiles, ac testes irreproducibilis doctrinae, & praeceos Christianorum facili sui; corumque Ecclesia facere confauerat, quod via ipsi confuevit, & quod isti condemnant. Tamen illa tunc erat in puritate sua, quemadmodum ipsi Crucis inimici fatentur. Tunc vigebat ardor martyrii; tunc ille Idololatriam periequebatur; tunc rapiebat regum Calorum; tunc tuorum mundi injiciebat; tunc demones confundebat, terram miraculis, & Sanctitate sua subigebat; instiuebat Regnum Iesu Christi, & ad ipsum lumine suo omnia praeclara universi orbis pertribebat ingenia. *Ex Operibus affectiose Cardinalis de Bellarte.*

DE PRECIBUS PRO MORTUIS.
MONITUM.

Ratio pro Mortuis tantum habet nexum cum Purgatorii veritate quam presupponimus, & de qua satis multa diximus in Tomo Bibliothecae nostra Tertio, ut difficile sit exponere consuetudinem, & professionem, quam facit Ecclesia orandi pro animabus Defunctorum, quin simul adducantur rationes, propter quas hoc operatur, videlicet, ut eas liberet a peccatis, quas patimur, ut divine satisfaciant Justitiae, & expient peccatorum suorum reliquias.

Hec duae tamen argumenta non confidemus, nisi quantum oportuerit ex altero mutuari ad probandum confringandam praxim alterius. Quapropter precipue operari dabimus probatur antiquitatem, necessitatem huius confundendit, illius utilitatem, & fructus, quos inde pro nobismet percipiemus.

Hec praxis, & conjectudo sum est ex precipuis argumentis, que secesserunt Ecclesiam Catholicam, & Romanam ab aliis hereticis, Schismatisisque societatis novimororum scelerorum, quibus cum deficit caritas erga defunctos, se non solum pro illis present indignos, ut pro illis post obitum oratio adhibeatur; verum etiam iniuste reddunt preces, quas pro illis faciunt, detestat Ecclesia morientibus in Schismate, & errore; ita ut caritas in eorum gratiam nihil efficere possit, nisi in hac vita precari, ut cum adhuc Ecclesia redante in gloriam ad hoc, ut post mortem participes esse valeant suffragiorum, que offert Deo tri illi, qui in sua communione detinentur.

DE PRECIBUS PRO DEFUNCTIS.

Oigitatio pro Mortuis orandi, sancta cogitatio est: inititur enim Christianæ caritati, quæ virtus est omnis, ut mereantur, quod facimus cum viventibus; possimus tamen illis prodeſſe, ut meritorum suorum mercedem recipiant. *Idem.*

Quamvis huius Purgatorii flammis damnati, mortui sint in gratia: non defant tamen in eorum numero qui pro aliis orare neglexerunt, vel qui pro se ipsius maluerunt post mortem differre factisimam pro peccatis suis, quam pro illis in vita satisficerent. Hoc facto meriti sunt, ut dominus illis eam renuat gratiam, quam alii concedit intuita precium nostrarum. Si volumus igitur his mortuis opulari, enixius pro illis preces debemus effundere, quia magis indigunt fumi, qui partecipent fiant thesauri misericordie, quem Deus in Purgatorio dispensat, quam animae, quae olim fuerunt, & erga alias magis misericordes, & fibici cautores. *Idem.*

Quodam cor adeo durum posset non flecti cruciatibus horum Carthaginensium, nisi diabolus, qui in eis regnabat, perdidisset. *Idem.*

Omnis membra que cream vocantur discimus alterius. Pater 34^a
genui in Medicinalium libro 5.

faciem-
ti, & il-
lum
qui-
fici.
omnibus generatim; Sancti enim in Calo non indigent am-
plius, ut pro illis precemur; & Reprobi in Inferno mem-
bris fuit a Mysticæ Ecclesiæ corpore amputata. Frudus er-
go precum nostrarum pro mortuis coactarunt ad solos fidie-
bus in Purgatorio patientur. Verum est afflictas hanc
animas non esse amplius in via, quia nequeunt Calum ver-
sus progressi per meritam recentia, sed adhuc in via sunt,
quod illis reliquum est, ut ad ultimum terminum perve-
niat. *Meditatio Tom. VI.*